

844A
1E JAARGANG
27 OCT. 1945
NUMMER 19

12 PAGINA'S
VERSCHEIJNT
WEKELIJKS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK
WAARNEMEND GRIFFIER:
REDACTEUREN: A. H. BLOM — G. H. W.
MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM

ADRES REDACTIE: SOCIETEIT PHOENIX
UITGAVE EN ADMINISTRATIE:
DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
OUDER DELFT 101, DELFT — TEL. 1776

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE DELFTSCHE STUDENTEN

Redactioneel.

Knip! Helder schijnt de studeerlamp en werpt een hel gele lichtkegel op het vlak van mijn bureau, waarop boeken en papieren chaotisch door elkaar liggen. Even moeten mijn oogen wennen aan het schelle licht en dan... dan schiet ik plotsklaps in de lach: midden in de lichtellips, staat moederziel alleen, potsierlijk uitdagend: het kruikje!

Het is heelemaal geen gewoon kruikje, integendeel. In de eerste plaats is het een miniatuuruitgave van zijn grootere broers, in de tweede plaats zit er geen jenever in en in de derde plaats staat ie op mijn bureau. De draagwijdte van deze laatste bijzondere eigenschap zult U pas in de rest van dit verhaaltje gaan snappen, maar uit de eerste punten zult U begrepen hebben dat dit, het bewuste kruikje er een van de velen is die het eerstejaar j.l. Vrijdag de ouderejaars ten geschenke bood.

U hebt natuurlijk fantasie. Nu wed ik met U 10 tegen 1, dat als U zoo'n eerstejaarskruikje op Uw bureau had staan, U op een gegeven oogenblik de indruk zou krijgen dat het ding U treiterend stond aan te gluren, in een apert tartende houding. Nu, in dit geval gebeurde dat ook. Het eene oogenblik wiegelde hij zachtjes zijn vet buikje met het provocerende, in Oud-Hollandsche letters geschreven praedicaat „Rijnbendes”, dan weer draaide en wrong hij zijn hals op zoo lenige wijze, dat ik wel moest gluren door de hardsteen hals.

Toen werd ik verschrikkelijk boos. Dit geintrigeer van het kleine bruine buikige kruikje begon me danig dwars te zitten — vooral omdat ik de heele avond al had gediscussieerd over de zwaarlijvigheid van gebarste kruiken — dat ik met een resolute greep het kruikje trachtte te grijpen. Het ding tuimelde echter met een vaartje om, rolde een keer om zijn as en bleef als versteend liggen. Uit zijn gapende mond rolde tergend langzaam een dikke druppel, een dun spoor trekkend over het witte vel papier voor mij. Daarop stond geschreven:

Het is nu eenmaal een feit, dat in ieder blad, en zeker in het O.O., geschreven wordt door de redactie en haar lezers. Toen ik — nog steeds denkend aan een gril van het toeval en niet beseffend dat ik hier te maken had met een machinatie van duistere krachten — een vloeipapier pakte om de druppel op te zuigen, bleek deze reeds uitgespreid te zijn tot een blauwe streep, waarin de woorden „en haar lezers” was opgelost.

En toen had ik het door. En toen greep ik het kruikje beter vast en smet het met kracht tegen de muur. En toen vloog het kruikje dwars door het behang, de houten betimmering, de rijen bakstenen, en nog een muur, en nog een muur en toen, ja toen trof dat kruikje U midden in het gelaat en vermorzelde Uw welvoldane roodopgezette steekneus, die U juist wilde ophalen over de inhoud en het karakter van dit officieel Uw blad.

En dat deed pijn, heel erg pijn...

Honni soit qui mal y pense!

Er is iets ingrijpends gebeurd. Dit is op zichzelf niet zoo merkwaardig daar er, naar men zegt, vele schokkende feiten aanschouwd kunnen worden door hen die aanschouwen wil-

len en kunnen. Dat een dergelijk feit hier en nu vermeld zal worden, moet zelfs voor den meest argeloozen lezer een waarschuwend en niet te onderschatten teeken zijn.

Laten wij er niet langer omheen draaien: mijn vriend heeft het noodig geoordeeld voor een zekere periode in retraite te gaan, teneinde door middel van stille anderbespiegeling na te kunnen vorschen wat de zin is van en de koers moet zijn in de dwaze chaos dezer dagen. — Ach, zeiden wij.

Maar ondanks en ook tijdens dit voorloopige verscheiden zal het af en toe voor kunnen komen dat U een regel, samengesteld uit 6 Fransche woorden onder oogen krijgt. Ik geef onmiddellijk toe dat dit voor U vrij betreurenswaardig kan zijn, doch hier schrijf ik; ik kan niet anders. Wat is namelijk het ongeval? Ik heb een ouderen broeder, overigens een achtenswaardig man. Daarentegen bezit hij een warm hart en een groot idealisme. Dit laatste is, als bij zoolvelen, gedurende de afgelopen jaren bovenmatig gehyper-trophieerd in de katalytische sfeer van een tamelijk besloten kring en als gevolg van een natuurlijke en onbewuste reactie die beoogde zijn geestelijk „ik” te pantseren tegen allerlei ontbindende krachten.

Doch wat niet te verwachten viel, geschiedde. Vele dingen kregen den laatsten tijd een ietwat gewoner, banaler, egoïstischer aanzien dan mijn ouderen broeder had gehoopt en geloofd. Vanzelfsprekend slaagde hij er daarna in zich te vullen met een vrij groote hoeveelheid verontwaardiging; een sympathiek doch tragisch proces; tragisch vooral door zijn nuttelooheid. Gelukkig evenwel werd hij zich tenslotte dermate bewust van het geringe nuttige effect van zijn woede-emoties dat hij is begonnen met hen te sublimeren in een berustende teleurstelling. Zoover is hij nu en bij tijd en korte wijlen zie ik hem in zijn stoel zitten peinen met een starrende nietsziende blik in zijn oogen en een vage trek van onrust op het gelaat; totdat dan plotseling zijn expressieve aangezicht tot een blij leven komt wanneer hij denkt aan de gunstige wijze waarop, gezien vanuit een idealistisch standpunt, de academische samenleving gunstig afsteekt bij de rest van de verkillende maatschappij.

G.M.

Ter Overdenking.

Bekendmaking.

De Senaat van de Technische Hoogeschool in zijn vergadering van 22 October 1945 bijeen gevoelt de behoefte het volgende bekend te maken.

De Senaat wenscht in de eerste plaats de groote waardeering van het principieele verzet te erkennen in den strijd tegen den bezetter. Dit verzet kwam bij de studenten o.a. tot uiting in het studentenverzet van November 1940, toen het ontslag van de Joodsche hoogleeraren bekend werd en de weigering tot het teekenen der zgn. loyaliteitsverklaring.

In zijn verklaring van 8 April 1943 besloot de meerderheid van den Senaat de studenten te adviseeren deze verklaring te teekenen. Reeds kort na de vergadering betreurden vele leden van den Senaat de genomen beslissing en kwamen hierop terug; dit aantal groeide allengs. Tenslotte sprak de Senaat den 19den Juni 1944 uit, dat het op 8 April '43 gegeven advies aan den studenten onjuist was geweest.

Thans is de meerderheid van den Senaat ervan overtuigd, dat dit advies op een onvoldoend inzicht in de beteekenis van den geestelijken strijd voor de vrijheid van ons volk berustte. Daarom aanvaardt de Senaat de ten dien aanzien op hem uitgeoefende critiek.

Voorts beseft de Senaat, dat het gegeven advies voor een aantal studenten der hoogeschool mede aanleiding is geweest de bovengenoemde verklaring te teekenen. Ten aanzien van deze studenten gevoelt de Senaat zijn medeverantwoordelijkheid voor de consequenties van de te hunnen opzichte getroffen maatregelen. Daarom gevoelt hij zich gedwongen de hoop en het vertrouwen uit te spreken, dat in hooge mate rekening zal worden gehouden met de bijzondere omstandigheden waaronder deze studenten verkeerden. De Senaat verwijst hierbij naar de uitspraak dienaangaande van den Minister van O., K. en W. in zijn radiorede van 31 Augustus 1945. Moge deze bekendmaking bijdragen tot het vestigen van goede betrekkingen tusschen allen die aan de Technische Hoogeschool zijn verbonden.

Het verheugt de Delftsche Studenten Contactgroep bijzonder, dat de Senaat met zijn bekendmaking van 22 October 1945 een weg heeft ingeslagen, die uiteindelijk zal kunnen leiden tot een volledig herstel van het door allen verlangde vertrouwen tusschen de docenten en de studenten aan onze hoogeschool. De Contactgroep is van meening, dat de Senaat met deze principieele uitspraak de grondslag heeft gelegd, waarop onze universitaire gemeenschap kan worden gegrondvest en waarmee een herstel en verjonging van ons technisch hoger onderwijs mogelijk wordt. De studenten zullen hunnerzijds alle krachten dienen te geven om de opbouw der Technische Hoogeschool te bevorderen.

Onverantwoordelijkheid I.

Het lijkt weinig twijfel dat een ieder het onmiddellijk met ons eens moet zijn, wanneer wij beweren dat wij uitermate en uitgebreid onverantwoordelijk gehandeld hebben door bijna 2 weken te reizen en te leven, in harmonie met de weinig bekende zegswijze, „als vrienden in Vrankrijk“.

Toch weigeren wij pertinent, om niet te zeggen halsstarrig, toe te geven dat het onverantwoordelijk was, en wel om de zeer persoonlijke reden dat wij het geheel niet als zoodanig zien. Integendeel. Maar laten wij niet vooruitschrijven op de gebeurtenissen. Neemt U mij niet kwalijk, U hebt zelfs iets meer dan volkomen gelijk wanneer U lichtelijk veront-rust en zacht fluisterend vraagt wie deze „wij“ zijn. Immers, wie zijn wij? Who is who, wat is wat? Het is de kreet dezer dagen, de kreet van een onbescheiden wereld die wensch te weten wie nu feitelijk de internationale politiek beheerschen, aansprakelijk zijn voor de onrust op Java, gezuiverd worden en zuiveren, de P.O.D.'s leiden, fietsbanden ont-vangen, tentamens afleggen; het is de slagzin van een maat-schappij die zich op de hoogte wil stellen van het beleid van regeeringen, professoren en contactgroepen — neen, dit ijs wordt te glad; het zal toch maar beter zijn om weer naar personen af te dalen en de draad van 5 regels terug op te nemen; wat erger is; het is het devies geworden van een in pure volgzzaamheid opstandig geworden menigte, die zelfs wil weten wie er in Frankrijk de verkiezingen gewonnen hebben. En waarom zou dan ook niet gezegd worden wie „wij“ zijn? Welnu, omdat „wij“ bescheiden zijn en ons niet graag met name genoemd zien.

Doch nu U eenmaal een klaar besef hebt van onze beschei-denheid, bestaat er geen enkel bezwaar meer om iets duidelijker te worden. „Wij“ zijn geen arbeidersagitatoren, zelfs geen propagandisten van de N.V.B., „wij“ zijn heel eenvoud-ig mijn vriend en ik. „Maar dat is onmogelijk“ zult U uit-roepen, lettende op de waarnemingen van den heer R. (voorheen R. R.), die mijn vriend in de critieke periode localiseerde voor het Hoofdgebouw.

Ach ik kan slechts gebrekkig uiting geven aan de gevoe-lens van geschoktheid die mij doorvoeren toen ik het betref-fende en voortreffelijke artikel van den heer R. gelezen had, want ik zie mij thans genoodzaakt een bekentenis te doen: ik heb nog een vriend. Hoogst verwarrend voor sommige lezers van het O.O., inderdaad. Om de situatie echter iets

te vereenvoudigen stel ik U voor mijn reisgenoot en anderen vriend voortaan te qualificeeren als „mijn vriend“. Zoo zal hij nooit verward kunnen worden met mijn eenen vriend, U reeds bekend.

En is dit niet het streven van onze huidige samenleving dat een ieder alles kan begrijpen, evenveel heeft als een ander, hetzelfde kan doen als zijn naaste en niet anders denkt als zijn buurman, om kort te gaan: dat alles aan alles gelijk is? Mijn vriend en ik voelden het ook zoo aan en daarom trok-ken wij naar het land van de gelijkheid, temeer daar wij altijd een klein zwak hebben gehad voor vrijheid en vriend-schap. Ziet U ons trekken?

G. M.

Hallo, die Hoofdredacteur!

Bent U wel eens op een dergelijke wijze in het openbaar be-groet door één dergenen, die zich sedert enkele maanden plegen te parkeeren in de intiemste hoeken der Sociëteit Phoenix om zich tot zwijgende atollen te vereenigen, van waaruit zij zulk een aantrekkelijk uitzicht hebben op hen, die minder zwijgzaam zijn?

Indien zulks het geval is, zijn wij er van overtuigd, dat U een dergelijke begroeting niet in het minst op prijs zult stel-len, temeer als U even later zulke hallosprekende studs, leden van het D.S.C., kunt bezichtigen in bovengenoemde in-tieme hoeken waar zij U aanstaren vanuit hun daslooze boorden. En wanneer een van deze heeren zich abusievelijk voorstelt en het blijkbaar „aangenaam“ vindt deze kennis te maken, kunt U slechts uit de grond van Uw hart kreu-nen „het genoeg is geheel aan Uwe zijde“.

Of, Mijnheer de Hoofdredacteur, is het U wel eens over-komen dat een vuns iemand de hoed voor U lichtte, waarna bleek dat er bij den persoon in kwestie van haargroei nage-noeg geen sprake was. Een gebaar overigens dat dan ver-gezeld gaat van het uitroepen van het woordje „Ajuus“.

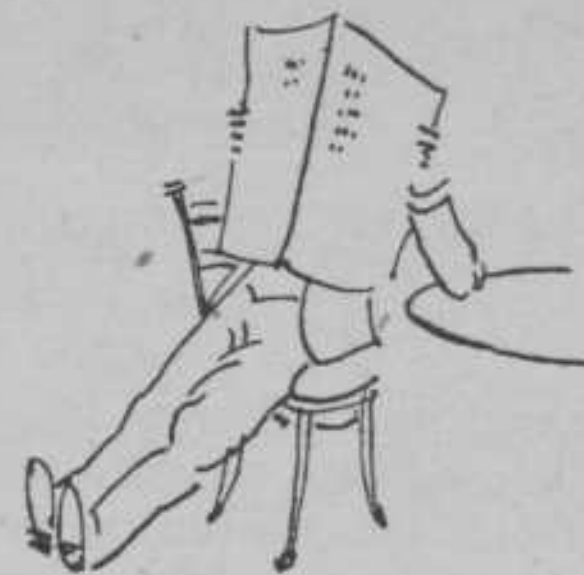
Mocht een en ander U nog nooit overkomen zijn en zoudt U er prijs op stellen dat menschen van Uw moreele standing geen gevaar loopen te worden bloot gesteld aan verden-kingen van betrekkingen te hebben met boven geschilderde individuen, dan zouden wij U willen voorstellen om vooral dik te drukken dat er slechts één groet is die door zijn een-voud en doelmatigheid alle vernietigende aanvallen dier on-beschaafden het hoofd heeft weten te bieden gedurende de afgeloopen eeuwen. En die is:

„Dag“! Mijnheer de Hoofdredacteur.

Met groote dank voor het verlenen van de benoëdigde plaatsruimte,

R. J. LINDO.

F. W. DE VLAMING.

Meezenlied.

(Wijze: Phoenixlied.)

Phoenix, eethuis voor studenten,
Waar is je gezelligheid?
Slechts de groenen op hun krenten
Herinneren aan d'ouden tijd.
Niet de Phoenix is herrezen,
Maar de mengelmoes van meezen!

Meezen met hun paarsche kleuren
Zitten pimp'lend bij de haard,
Waarvan door de groene meezen
Een groote afstand wordt bewaard.
Terwijl de koolmees knorrend vliedt
Zoodra het voed'ren is geschied!

Staartmees heeft met zijn confessie
Een zeer ongegronde angst,
Dat men op zijn staart zal trappen,
Want die is bij hem het langst,
Elke student is maar een mees,
Zoekt elkaar toch zonder vrees!

WILLEM. J.

„Prinsenhof“.

Ondergeteekenden, leden van het Delftsch Studenten Corps, achten den toestand, die ontstaan is door het accepteren van slechts 350 van de ruim 600 candidaat-leden, die zich voor het D.S.C. hebben aangemeld, hoogst ongewenscht. Meer dan 300 studenten, die reeds gedurende vier jaren oorlog alles hebben gemist, mogen niet nog een jaar aan hun lot worden overgelaten.

Ondergeteekenden stellen zich voor, deze studenten onder leiding van een 50-tal oudere Corpsleden bijeen te brengen in het gebouw van de Mensa: het Prinsenhof.

Mochten er onder dit „jaar“ goede krachten schuilen, dan zouden deze bijeenkomsten kunnen uitgroeien tot een sociëteit.

Is er bij het begin van den volgenden cursus door goede voorlichting en door het wegnemen van de vroegere bezwaren tegen de toetreding tot het D.S.C. inderdaad een zeer groote toeloop tot het Corps, dan zou eventueel tot splitsing in twee sociëteiten kunnen worden overgegaan, waarbij het dan optredende Prinsenhof als tweede corpskern gezien zou kunnen worden. Mocht dit niet het geval zijn, dan zouden de jonge bezoekers van het Prinsenhof door een kennismakings-groentijd in de sociëteit Phoenix opgenomen kunnen worden.

H. J. VAN RAALTE.
A. REILINGH.
W. P. HENDAL.

Laatste nieuws.

Onze bijzondere correspondent uit het Bonte Huis meldt ons: Dezer dagen werden de inwoners van het Bonte Huis en omgeving opgeschrikt door de sensationele arrestatie van een zekeren Vos, die als vierde uit het zoo streng bewaakte armamentarium wist te ontsnappen. Vos had na zijn ontvluchting nog de impertinentie gehad in den geheelen omtrek honderden Japansche vlaggen op te hangen. Aan de hand van dit spoor wist een veertigtal bekwame rechercheurs en detectives van de P.O.D. den gezochte te localiseeren en konden zij tot de arrestatie overgaan, juist toen Vos wilde onderduiken in de vaart bij het Bonte Huis.

Wij vernemen nog, dat hem ook joy-riding ten laste wordt gelegd.

Dit bericht kon om politieke redenen niet eerder gepubliceerd worden.

Nagekomen mededeeling:

De D.S.M. verzoekt ons het volgende te publiceeren: bovengenoemde Vos staat in geenerlei relatie met de vos van de door haar georganiseerde vossenjacht.

B. W. v. d. VLUGT.

Toespraak, gehouden door Prof. Ir. M. J. Granpré Molière, voorzitter van de Afdeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, ter gelegenheid van de heropening der Afdeling op Maandag 15 October '945.

„Wij zijn weer bijeen. Na jaren van scheiding, van druk en vernedering, van tegenslag en armoede, van honger en koude, van angst om onszelf en om onze dierbaren, zijn wij thans weer bijeen, met een open hemel, met een vrij hart, met goede hoop op een vruchtbare en toegewijde samenwerking.

Wij zijn weer bijeen in het voor de ouderen zoo vertrouwd en dierbare gebouw. Ruimtelijk althans zijn wij bijeen; geestelijk zijn wij nog eenigszins van elkaar verwijderd; maar we zijn weer vereenigd tot eenzelfde doel. Moge dan dit samenzijn verzinnebeelden en ook bevorderen die eenheid, waarom de stem van de eeuw zoo dringend roept; eenheid door den geest, door een onderlinge verstandhouding, door een verworven inzicht en hooge opvatting over ons gezamenlijk doel“.

Prof. Granpré Molière gaf hierna een overzicht van de betreffende bladzijden, die aan de geschiedenis van het gebouw — de oude pakhuizen van de Oost-Indische Compagnie — in de oorlogsjaren zijn toegevoegd.

Vervolgens werden de hoogleeraren, assistenten en studen-

ten, die de afdeling ontvallen zijn, staande herdacht. Deze herdenking werd besloten met een herinnering aan de uitspraak van den dichter Koning David: „God doet recht aan allen, die onrecht lijden“.

Na hulde gebracht te hebben aan degenen, die van de gehechtheid aan de School hadden blijk gegeven door daden van spontane hulpvaardigheid, waarbij speciaal nadruk werd gelegd op de goede gemeenschapsgeest waaronder dit werk heeft plaats gevonden, vervolgde de voorzitter zijn toespraak aldus:

„We kunnen in dit eerste samenzijn, Dames en Heeren, niet stilzwijgend voorbijgaan aan hen die wel aanwezig konden zijn, maar die door maatregelen van de overheid weerhouden worden. Terwijl de eer van enkelen, die ontvielen en die arbeidden een licht werpt op deze schoolgemeenschap in haar geheel, een glans die ons allen verlicht, doet anderszijds de vernedering, aangedaan aan degenen die leven, maar uitgesloten worden, een schaduw glijden over deze inrichting; en in hen zijn wij allen vernederd. Bovendien is door een ernstige, niet onverdende berisping van den Minister aan de docenten toegediend, over ons gedrag tijdens de bezettingsjaren een oordeel uitgesproken, waardoor wij, hoogleeraren, allen in onze eer zijn getroffen. We weten bovendien, dat de meerderheid der studenten, die de Minister ons ten voorbeeld stelt, ook van eenzelfde gevoelen zijn.

Is dus de studentenwereld getroffen in het oordeel over een deel hunner studiegenooten, wij hoogleeraren, zijn vooral getroffen en algemeen geoordeeld over ons gedrag.

Deze zaak is te ernstig, om er in dit eerste samenzijn, die eerste stap om gezamenlijk en met vertrouwen te gaan samenwerken, zonder meer aan voorbij te gaan.

Wanneer we de gemeenschap van hoogleeraren en studenten, die we vormen willen en vormen moeten, omdat het in de natuur van de zaak ligt, werkelijk gevoelen en beleven, dan beseffen we ook heel goed, dat we de eer of oneer aan de anderen niet geheel van ons zelf kunnen afwentelen; maar dat die allen treft, zoowel docenten als studenten.

Alweer herinner ik mij de koninklijke woorden van den zanger David: „Heer, het is goed, dat Ge mij vernederd hebt“. Laten we deze woorden tot de onze maken. Want de tekorten, waaraan we toch allen weten schuldig te zijn in die voor ons vaderland beslissende jaren — de een meer dan de ander, en de docenten, naar ik meen, meer dan de studenten —, de tekorten op zich zelf zijn zeker niet goed, maar wel zijn ze goed als middel, omdat ze ons de zwakte van de menschelijke natuur belichten. Een mensch is altijd geneigd om te hoog over zich zelf te denken. En daarom is zulk een spiegel goed; en goed is dat we vernederd worden tot een juister kennis over onszelf.

Ik kom daarop terug, maar eerst moet de vraag worden gesteld, wat de algemeene oorzaak van dit falen is geweest; niet om ons daarmee persoonlijk vrij te pleiten, maar omwille van het beter inzicht. Want wat helpt het, dat de jeugd ons thans niet de eer geeft, waarop wij krachtens rang en leeftijd aanspraak zouden moeten maken, wanneer deze jeugd straks in dezelfde zwakheden vervallen gaat? Want dit zou toch noodzakelijk geschieden, als de oorzaken er van niet werden ingezien en naar vermogen weggenomen?

De vraag dringt zich op, waarom het licht op den kandelelaar niet helder geschinen heeft in de donkere dagen, toen dit juist zoo zeer verlangd werd.

Zooals de enkelingen, hebben ook de volken hun zedelijke verheffingen en hun zedelijke inzinkingen. Wat we thans doormaken — of doorgemaakt hebben — is een van de diepste moreele inzinkingen die onze geschiedenis heeft gekend, met als gevolg twee wereld-omspannende oorlogen en verbonden met een omwenteling der geesten. Elk volgend geslacht staat daarbij vreemd tegenover het voorgaande, waaraan het deze moreele zwakte verwijt en waarvan het de gedachtengang verwerpt. In de besten is een inwendig verlangen naar omkeer, opstanding, zedelijke vernieuwing. Het einde van den oorlog maakt dit verlangen uiteraard tot een geestelijke passie.

Het oude geslacht is natuurlijk sterker doortrokken van de karakteristieke gebreken van het verleden, waaraan de jeugd vooral zich zoekt te ontworstelen.

Waarom heeft nu den afgeloopen tijd gefaald? Waarom is de jeugd, die behoefte heeft om te vereeren, te bewonderen, te dienen, in toom gehouden te worden en een weg te worden gewezen, een uitweg uit een gesteldheid der geesten die van oorlog tot oorlog voert — waarom is de studeerende jeugd in ons ouderen, in hun leermeesters teleurgesteld geworden? Welk tekort moet hier worden aangevuld? Wat is noodig om van nu af aan te gaan samenwerken in volle vertrouwen aan de opbouw van het stoffelijk en geestelijk zoo verarmde land, en aan een gelukkige toekomst?

Hierop zullen we moeten antwoorden; niet ter verontschuldiging, maar ter verklaring.

Laat ik er dan dit op antwoorden: de geest van de eeuwende was er een van zelfzucht, zelfverheffing, zelfverheerlijking, zucht naar oorspronkelijkheid, die de leden der gemeenschap van elkaar verwijderde, het heden scheidde van het verleden, de jongeren van de ouderen, de leerlingen van de leermeesters, zooals de werkgevers van de werknemers; tenslotte de kunst van de techniek, en de wetenschap van het moraal. Elke meester in de wetenschap of kunst werd een wereld op zichzelf, die parisiteerde op datgene wat een vroegere ware gemeenschap had opgebouwd en achtergelaten. Het was de egoïstische geest, die door de eeuwen gegroeid, haar toppunt bij de eeuwwisseling bereikte, hier en daar uitgroeide tot het collectieve subjectivisme van een monsterachtig schijnbeeld van vaderlandsliefde, en tot vormlooze materie onder een meedogenlozen leider. Ditzelfde streven naar collectivisering zonder wezenlijke gemeenschap, vertoonde zich ook in de wetenschap en eveneens op het terrein van de kunst.

De hoge inrichtingen van onderwijs waren zoo niet langer universiteiten in de oorspronkelijke beteekenis van gemeenschappen van studenten met docenten; hoewel het onderwijs iets geestelijks is, en het de geest is, die vereenigt, had toch ook aan de hoogeschoolen dit werk van vereenzaming zich doen gelden, wat tot specialisatie der studievakken, en tot onvoldoende samenhang van de leden der gemeenschap leidde.

In dit licht moeten we de gebeurtenissen achter ons bezien. Ook deze school is uiteraard onderworpen geweest aan den „geest der eeuw”. Nu moeten we het streven naar collectivisering, wat zich meer en meer gaat afteekenen, niet alleen als een uitwas van dit subjectivisme in monster-formaat zien; ook niet enkel als een reactie daarop.

Er is in deze eeuw een wezenlijk verlangen naar gemeenschap, naar eenheid van allen die aan één doel werken, naar de erkenning van eeuwige wetten, waaraan allen gelijk gebonden zijn, naar de eenheid van alle weten en alle streven; naar samenhang dus ook van wetenschap en moraal, van techniek en kunst, een erkenning van het opperste eenheidsbeginsel, waaruit alles voortkomt, en wat alles ordent, en wat in God gevonden wordt. Er is dus in dat blinde sociale stuwten ook een echte en sterke kern; een idee, waardoor de ingezonken beschaving alleen zal kunnen worden genezen en opgericht.

De oorlog heeft de noodzaak van een moreele eenheid der burgers in een helder licht geplaatst. En het is wel te begrijpen dat de jeugd daarvoor meer toegankelijk is geweest dan het oude geslacht. Het is onze Senaat niet voldoende duidelijk geweest, dat het ging om een algemeen en eensgezind verzet; dat niet alleen de eer van de school dit vorderde, maar dat dit noodig was, om de onderlinge eenheid, die deze tijd van ons vraagt, te vestigen. In deze school waren we niet opgevoed, en het is ons niet gelukt, om naar buiten een onmisbaar teken te geven van onzen vaderlandsche zin, en het voorbeeld te geven wat van ons werd verwacht; toen het parool gegeven werd, dat de studenten niet zouden teekenen, is dat door den Senaat niet genoeg gehoord, niet voldoende begrepen, en het werd niet genoeg beantwoord. Het komt me voor, dat dit in het algemeen licht gezien wel verklaarbaar is. Het is ook mijn meening, dat het de studenten tot eer strekt, dat de meerderheid van hen wel naar het parool tot verzet geluisterd heeft, ondanks het door de meerderheid van den Senaat gegeven tegen-advies.

Maar wanneer we erkennen, dat in de studentenkringen door sommige aanvoerders een krachtig en gelukkig verzet tegenover onze overweldigers werd opgezet, vergeten we dan niet, dat deze geest van sterkte mede is gedragen, en wellicht ingeleid door eenige hoogleeraren; vergeten we dit vooral niet, nu ze zelf niet meer tot ons kunnen spreken, omdat hun verzet hen de poorten tot de eeuwigheid ontsloten heeft.

Laten we de dingen zien in het juiste licht. Laten we trachten rechtvaardig te zijn in ons oordeel.

Het overzicht van onze zwakheden zou niet volledig zijn, wanneer ook niet een woord gesproken werd over den onverzoenlijken geest in leidende studentenkringen tegenover de ouderen en tegenover hun medestudenten die minder edelmoedig waren, of schenen dan zij zelf, die in andere omstandigheden geplaatst, wellicht daardoor tot andere gevolgtrekkingen en andere besluiten zijn gekomen.

Laat ik nu een woord in het bijzonder tot de jeugd mogen richten. Ge vraagt van ons, dat we U leiding zullen geven, niet alleen op het terrein van de kunst, maar ook op dat van het handelen. Ik ontleen daaraan de vrijheid U het volgende te zeggen. Elke noot heeft een blanke pit, maar een deels hard, deels bitter omhulsel: zoo is het ook met onze deugden; goed in zich zelf, voeren ze ons zoo licht tot hardheid en bitterheid tegenover anderen. Uw sterkte was te bewonderen tegenover de vijanden; uw onverzoenlijkheid tegen-

over leden van uw eigen gemeenschap heeft ook een blanke kern. Gij meent dat een gemeenschap niet kan opgroeien met leden die of zich zelf zoeken of te zwak zijn, om zich te geven voor het algemeen belang; ge wilt, na alle lijden, deze school tot een werkelijke gemeenschap maken; ge meent een toetssteen in handen te hebben, die de omstandigheden van den oorlog ons hebben verleend.

Goed, ik erken in dit alles een blanke kern.

Maar dit is het vrijwel algemeen gevoelen van ons ouderen, dat ge in de doorvoering van deze wenschen te ver gaat, dat ge soms oordeelt zonder voldoende kennis van zaken, dat ge te onverzoenlijk zijt, dat ge teveel hardheid en bitterheid in Uw gedragen mengt. Ge aanvaardt dit van ons niet; in deze dingen hebben wij, laat ik het toegeven, door eigen schuld, het vertrouwen bij U verspeeld. Ik veroordeel het niet; de ongewone omstandigheden geven overvloed van stof om dit alles te verklaren en te verontschuldigen. Betreuren doe ik het wel.

Ik wil U dan alleen een beeld voorhouden van de menschenlijke natuur met zijn verradelijke zwakheden, opdat U niet achterna zeggen zult, dat we ook nog verzuimd hebben U te waarschuwen toen het nog tijd was.

Er is een boek, dat we allen wel kennen, en dat de toestanden van de menschelijke ziel met zijn hooge verheffingen en diepe ineenstortingen ontstellend klaar voor oogen houdt, en dat ook op deze gesteldheid zijn licht doet schijnen. Ik bedoel het Evangelie. Petrus was edelmoedig en besluitvaardig, evenals gij; hij verklaarde zich bereid trouw te blijven tot aan den dood, evenals velen van u; dit was lofwaardig; maar Petrus overschatte zich zelf, en vertrouwde op eigen kracht, evenals velen van u. Maar in het vertrouwen op zichzelf ligt de ontrouw al besloten en wel aan Hem van wien alle kracht voortkomt; en die ontrouw zal zich openbaren, „als de haan zal gekraaid hebben, zult gij Mij driemaal hebben verloochend”.

In de nacht van ons vaderland hebben vele jongeren trouw beloofd, maar als ze op eigen kracht vertrouwen en zich boven anderen gaan verheffen, dan kan in den morgenstond van den vrede de ontrouw aan hetzelfde vaderland niet uitblijven; de ontrouw n.l. aan die deugden, waarop dat vaderland is opgetrokken, de nederigheid en de zachtmoedigheid. Wanneer we de eigenschappen van het speeltuig, dat de menschelijke ziel heet, maar eenigzins kennen, dan kunnen we niet voorbij zien, hoezeer, na zooveel opwallingen en daden van sterkte, nu het gevaar van zelfoverschatting en verheffing boven anderen moet dreigen. En dit te meer omdat we zooveel jaren onder den druk zijn geweest van dragers van een zekere geestesgesteldheid; elke overstroming laat zijn slib achter; het wezen van die gesteldheid is immers juist: blind zelfvertrouwen, met hardheid en geringschatting van al het andere. Ik verwijt U dit niet, mijn leerlingen; ik houd het U alleen ter overdenking voor.

Maar de ouderen verzoek ik U niet zoozeer over deze jongeren te verontrusten; want dezelfde Petrus, die faalde in zijn menschelijke overmoed, werd om de blanke kern van zijn edelmoedig hart bijna tot de hoogste waardigheid verheven, die aan een mensch gegeven kon worden. Verontrusten doen we ons met recht over mogelijke slachtoffers van zulk een geest, en over de rechts-verzwakking van een daarop steunend beleid.

Nu zult ge mij, geachte toehoorders, wellicht tegen willen werpen, dat ik in dit eerste plechtige samenzijn wat te veel de zwakheid van het menschelijk hart naar voren breng. Ik heb dat met opzet gedaan, want zoolang we op eigen kracht vertrouwen en onze onfeilbaarheid voorbijzien of verzwijgen, is, naar ik meen, nog niet de grondslag aanwezig om die studie- en werkgemeenschap te stichten, waartoe de besten onder U deze hoogeschool willen verheffen.

Eerst wanneer ons iets voor oogen staat van onze persoonlijke nietigheid en van de broosheid van de menschelijke natuur in het algemeen, en daartegenover van de grootheid van Hem die ons roept, en de hooge volkomenheid en de schoone cultuur-orde, waartoe Hij ons roept, eerst dan is de grond aanwezig om elkanders steun te zoeken, om gezamenlijk aan het werk te gaan. Wij allen beoefenen of bereiden ons voor op een beroep; dat beteekent, dat we geroepen worden om eenig deel te nemen aan het werk onzer beschaving; voor U bouwkundigen is het meer dan een beroep; het is een roeping, d.w.z. dat ge niet geplaatst wordt op een algemeen, met velen gedeelde weg, maar dat ge persoonlijk opgeroepen wordt, om iets persoonlijks in onze cultuur te gaan vertegenwoordigen, ieder naar zijn aanleg en naar zijn toewijding.

De groote mannen van kunst en wetenschap die U zijn voorgedaan, waren veelal eenzamen en onafhankelijk; zij hebben in hoofdzaak geteerd op een groote cultuur die achter hen lag; hun kracht wisten ze in hoofdzaak te vinden door te parasiteeren op het verleden, of door het te ver-

smaden en af te breken; maar voor U valt er niet veel meer te parasiteeren, noch veel af te breken; dat zijn onze intellectuele voorgangers begonnen en de millioenen-legers hebben het voltooid. Voor U moet het duidelijk zijn, dat ge zonder elkanders hulp weinig vermoogt en dat ge in de afzondering ook weinig bereiken zult.

Maar daarmee wil ik U niet oproepen tot die materiele, tot die monsterachtige gemeenschap, die allen en alles wil vereffenen; er is toch onderscheid tusschen een zandhoop en een levend organisme, tusschen een tromgeroffel en een viool-sonate. Het is juist de ongelijkheid der toonen, die de harmonie verleent, en de ongelijkheid der organen, die het organisme maakt. Ziet, zoo moeten we de gemeenschap begrijpen; en zoo is het alleen mogelijk een stap verder te zetten op den weg der democratie. Het is toch duidelijk gebleken en het blijkt elken dag opnieuw, dat er meer dan alle andere dingen een tekort aan persoonlijkheden is; dat is het wat het voortschrijden der democratie, der cultuur in het algemeen weerhoudt; zonder levende organen geen organisme, en zonder welgevormde persoonlijkheden geen werkelijke gemeenschap en cultuur. En omdat gij, bouwkundige studenten, een roeping tot iets persoonlijks bezit, ten bate niet alleen van U zelf, maar voor allen en voor het geheel, daarom verlang ik van U, dat gij beter dan anderen begrijpen en bevorderen zult, wat de democratische ontwikkeling van de maatschappij en van de voortbrenging vereischt. Daarom heb ik met zooveel nadruk gesproken over de vrije gemeenschapsgeest, die reeds zoolang in deze Afdeeling bestaat, en die de bouwkundige studenten altijd doet aanpakken en doet voorgaan, wanneer er iets in deze kleine maatschappij moet worden gesticht; de geest die zich in den oorlog zoo prachtig heeft getoond. En daarom ben ik ook dieper ingegaan op datgene, wat studenten onderling en studenten van docenten gescheiden houdt; omdat er in mijn hart een groot verlangen is, dat wij de schoonheid en de harmonie willen dienen, die de wereld willen verkwikken met de lieflijke geur van onze werken, dat wij de verschillpunten en de verschillen, die ons nog gescheiden houden, te boven zullen komen, dat wij ook onder elkaar als een ware vriendenkring leven zullen.

We gaan nu dit gebouw weer in gebruik nemen; gelukkig was het niet te zeer beschadigd; maar het gebouw van onze bouwkundige leergemeenschap is wel zwaar gehavend; klein is het aantal docenten dat nog over is; klein is het aantal ouderejaars, dat na veel omzwerven teruggekeerd is; maar groot, verheugend, maar ook beangstigend groot is het aantal van eerstmalige inschrijvers. Dat hoopje docenten, dat zich overstelpt weet met werk en dat kleine kuddetje ouderejaars, dat zich gedwongen voelt om zoo snel mogelijk af te studeeren, die hebben nu in zooveel jongeren den goeden geest over te brengen en op te voeren tot een wezenlijk na-oorlogs peil van hooge gestemdheid.

Hoe zal dat wel gaan?

Nu richt ik mij tot U, eerstejaars studenten. In grooten getale zijt gij opgekomen; ik zeg het U oprecht, dat wij, die de bouwkunst liefhebben, er verheugd over zijn, om de schatten, die deze opleiding bevat, aan U voor uw levensweg te kunnen meegeven. Ons land komt bouwmeesters te kort; onze cultuur vraagt om verheffing van deze meest sociale kunst; en daarom stelt het ons gerust, dat zich zooveel velen voor dit mooie, maar veeleischende beroep hebben aangemeld.

Het zou ons niet mogelijk zijn, om zulk een intocht van studenten onder normale omstandigheden geheel te beheerschen; bouwkunst-onderricht is geen massa-scholing, maar na gedurende zooveel jaren op allerlei wijzen in het onderwijs te zijn belemmerd, staan we voor nog veel grooter moeilijkheden met U. Gelukkig hebt ook gij in de afgelopen jaren geleerd om U naar de omstandigheden te schikken. Ik vraag U dan allereerst: moer en moppert niet, dit is een Nederlandsch gebrek; een groot kwaad is het wel niet, maar het is als roet uit schoorstenen, dat den hemel verduistert, de atmosfeer bederft en al het bezit vuil en leelijk maakt. Kankert dus niet, wanneer niet alles op eenmaal gaat zooals ge het onder normale omstandigheden zoudt mogen verlangen.

Ik zal U een geheim vertellen: als ge met een vrij hart alles aanvaardt wat het lot U brengt, als ge met een vrijen geest alles opneemt wat er voor U te leeren valt, als ge met een vrije kracht alle gelegenheden benut, die de omstandigheden U aanwijzen, dan zullen onfeilbaar zeker alle vermogens van uw geest, van uw hart en van uw kracht spoedig tot volle ontplooiing komen; want de beletselen van het leven zijn even zoovele middelen om de krachten te vormen, als de gaven. Dan zult ge uw roeping ten volle vervullen; want Hij die u roept, Hij verleent ook de middelen. Opent dus uw hart, maar sluit het niet af door te morren.

Ik ga verder; het moet u, die hier eenigszins als pioniers

in een geteisterd land binnenkomt, een bijzondere aansporing geven; er moet daar een opwekkende en bezielende kracht van uitgaan. Ik ga nog verder, juist op grond van uw begin-moeilijkheden ben ik overtuigd, dat men over 15, 20, 30 jaar van een zekere kring van uitmuntende bouwmeesters zeggen zal: o, ja, maar dat zijn ook de jongens van na den oorlog; dat is een klasse op zich zelf.

Let er eens op, of deze voorspelling niet uitkomt.

Daar komt nog dit bij: de ontzettende afbraak van het land heeft u diep getroffen; niet verslagen, zooals sommige anderen, maar juist beziel met het voornemen, om die roef aan onze cultuur te herstellen door de rijpe vruchten van een nieuwe, bloeiende bouwkunst. En de zuivering, die zich aan de T.H. voltrekt, verleent u de overtuiging van het onwaardeerbare voorrecht van in deze gemeenschap te worden opgenomen; een gemeenschap, waarin niet alleen de techniek verheven wordt tot in de geestelijke sferen van de schoonheid, maar waarin ook de band gelegd wordt tusschen het werken en de deugd. Allen, die ge hier bijeen ziet, zijn moreel gewogen; hoe hard de gevelde vonnissen mogen zijn, het is niet te duur gekocht, wanneer daardoor weer de waarheid ingang mag vinden, dat de mensch niet uit deelen bestaat, één van de wetenschap en het vakmanschap en één van de deugd; maar dat hij een geheel is, waarin het eene niet volwaardig kan uitgroeien zonder het andere. Velen voor u hebben getracht kunstenaar te worden ten koste van het mensch-zijn; maar gij ten minste kunt uit dit wreede rechtsgeding leeren: de kunst op den grondslag van het mensch-zijn. Bij alles, wat ge aanvankelijk nog zult moeten missen zijn dit zulke kostbare lessen, dat ze, naar me voorkomt, het overige ruimschoots kunnen vergoeden.

We spraken over de eenigszins gebrekkige hulpmiddelen en de onvoldoende hulpkrachten, die ge aanvankelijk bij het onderwijs zult vinden; maar dit zou onvolledig zijn, wanneer ik niet tevens met enkele woorden zou aangeven de verbeteringen en de uitbreiding van het bouwkundig onderwijs, zooals wij ons die voorstellen en zooals die aanhangig zijn gemaakt.

Met de ontwikkeling van de gemeenschap groeit ook steeds een behoefte aan schoonheid; in het bijzonder aan de meest sociale kunsten, die den achtergrond vormen en de getuigenis zijn van dat gemeenschappelijke leven. Daarom is er een begin van opleving in de bouwkunst; en ook in den stedenbouw, de kunst die bouwt in bouwwerken; van een opleving kan haast niet gesproken worden, want deze kunst was in het tijdperk van snelste groei der steden bijna uitgedoofd en is in deze eeuw uit de slaap opgestaan. Maar nu is de stedenbouw op eenmaal zoo naar voren gekomen, dat ze om dadelijke voorziening vraagt.

Het is dus noodig gebleken om zonder uitstel over te gaan tot de opleiding van stedenbouwkundig ingenieur, welke aan deze Afdeeling en zoodanig met de bouwkundige opleiding is verbonden, dat men naar verkiezing een der beide studierichtingen of beide kan volgen; voorgesteld is beide leerprogramma's in het begin geheel, verderop gedeeltelijk evenwijdig te doen loopen. Ook de civiel-ingenieurs zullen door een 6e leerjaar aan deze stedenbouwkundige opleiding kunnen deelnemen, hoewel uiteraard volgens een eenigszins andere regeling. Gedurende den cursus 42—43 was daar al in voorzien door een uit het Hoogeschoolfonds bekostigde leergang; nu is een uiteindelijke regeling in een gevorderd stadium in voorbereiding. Het is niet noodig om er op te wijzen, dat deze uitbreiding van het onderwijs in bouwkunde onze Afdeeling verrijken en versterken zal.

Naast het vraagstuk van den stedenbouw is er dat van den architect. Met de verheffing van het vak gaat een behoefte aan de bescherming van titel en beroep gepaard, en dus de eisch van een architecten-examen; daarmee stijgt uiteraard de belangstelling voor de opleiding aan de T.H., die de hoogste bouwkunst-opleiding in den lande is. Dit verklaart ons, waarom eenige architecten, meerendeels oud-leerlingen van de T.H., zich vereenigd hebben, om in deze samenhang bezien, de opleiding aan onze Afdeeling in studie te nemen. Wanneer de B.N.A. in de oorlogsjaren niet uiteen lag, dan zouden ze dit werk in opdracht van de B.N.A. hebben verricht; nu hebben ze zich eenigszins eigenmachtig tot een studie-commissie gevormd. Met groote kennis en doortastendheid hebben ze dit vraagstuk bestudeerd, besproken met docenten en studenten van deze Afdeeling — uiteraard alles in het geheim met het oog op de alle plannen en organisaties vreezende bezetter — en ten slotte bij het departement aanhangig gemaakt.

Weest niet bezorgd, we beschouwen dit niet als aanmatiging of inmenging; integendeel, vanaf deze plaats moet ik de leden dezer studiec ommissie onze groote dankbaarheid betuigen en hulde brengen voor het voortreffelijke werk, dat ze belangeloos voor U en voor ons hebben verricht. Persoonlijk zal het mij zeer verheugen, wanneer de B.N.A. in haar

eerste vergadering hen zal promoveeren en bevestigen als haar onderwijs-raad voor architectuur. Want ik ben overtuigd, dat de vakbeoefenaars zich uit den aard der zaak mede verantwoordelijk moeten gevoelen voor de vakopleiding en dat alleen zoo deze opleiding ten volle aan het doel kan beantwoorden. Een nauwe en voortdurende samenwerking van de Afdeeling met vertegenwoordigers van de architecten en van de aanstaande architecten, n.l. de studeerenden, moge dan de blijvende winst zijn van dezen tijd.

De gedachten neergelegd in het architecten-rapport, dat in overleg met ons en met Practische Studie is tot stand gekomen en naar ik hoor in overleg met een studie-commissie voor de opleiding uit de Vereeniging van Bouwkundige ingenieurs, — deze gedachten dan zijn door ons in hoofdzaak tot de onze gemaakt en uit dit voorbereidend werk hebben we steun gevonden in onze hoop om de voorgestelde reorganisatie nog in dit jaar te kunnen doorvoeren; en daarbij met leeropdrachten aan te vullen datgene waarin de wet op het H.O. nog niet voorziet.

Bij de voorgestelde reorganisatie heeft vooral de wensch voorgezet, om meer eenheid in de opleiding te verkrijgen door aan de eigenlijk bouwkundige vakken een grooter plaats in te ruimen en de nevenvakken, zooals wiskunde, natuurkunde, toegepaste mechanica, meer of minder te beperken en meer doelbewust te richten naar de behoeften van den architect. Op deze wijze hopen we, bij eenige verlichting van het leerprogramma de normale studietijd, die de 6 jaar te boven ging, te verkorten en toch aan de praktische oefening meer aandacht te doen schenken, terwijl eenige meer algemeen vormende vakken, zooals cultuur-geschiedenis, logica, aethetica enz. ook op het programma verschijnen; onderwerpen die wel thuis behooren onder een Studium Generale, zooals dat in wording is, maar die voor den architect en den stedeboekkundige wiens werkingsgebied dat van de techniek te boven gaat en reikt tot in de metaphysieke gebieden van den geest, wel als noodzakelijk moeten worden beschouwd.

Nu de studie zoo langen tijd was ontwricht, nu zulk een groot aantal leerlingen aan de poort heeft aangeklopt, nu thans de stedeboekkundige opleiding harmonisch op de bouwkundige moet worden geënt, nu ook de maatschappij zoo dringend vraagt om spoedig met een leger van welgevormde bouwkundigen te worden versterkt, nu is er ons zeer veel aan gelegen, om te trachten, met overwinning van alle moeilijkheden, waarin we zijn gebracht en die zulks meebrengt, reeds dadelijk het nieuwe leerprogramma te kunnen doorvoeren en u van den aanvang af te plaatsen op een wel geordend pad van ontwikkeling. En het is daarbij een voldoening te weten, dat de denkbeelden voor de stedeboekkundige sub-afdeeling en de hervorming van het bouwkundig onderwijs, gedurende den oorlog zorgvuldig voorbereid, ook bij de Regeering een gewillig oor hebben gevonden. Met vertrouwen gaan we dus verder.

Aan het einde van mijn beschouwingen gekomen, roep ik u op om datgene wat ons hier samenbrengt, n.l. de bevordering van de schoonheid van het land onzer geboorte en van de steden en binnenkamers waarin wij leven, om deze zoo voortreffelijke menschenlijke werkzaamheid, en dit aandeel aan de vaderlandsche beschaving van boven af te beschouwen en te zien in het kader der maatschappelijke beroepen.

Zoo verheven als de geest is boven het lichaam, zoo ver staat de schoone kunst, die niets anders is als een voedsel voor de ziel ook boven de technische kundigheden, die alleen op de lichamelijke en stoffelijke nooden zijn gericht. Alle werkzaamheid neemt zijn oorsprong in de geest, en ontleent ook daaraan zijn waardigheid; maar de schoone kunst keert, als voorwerp van genieting en beschouwing, tot den geest terug. Alleen de schoone kunst is dus een vrije menschenlijke arbeid. Alle overige arbeid is meer of minder slafelijk.

Wanneer niet in de bouwkunst, in wijden zin genomen, deze vrije werkzaamheid aan de nuttige arbeid was toegevoegd, dan zou alle arbeid het brandmerk van slafelijkheid behouden. Maar nu wordt ze opgeheven in het gebied van de vrijheid; en zoo wordt, als de wereld goed geordend is, elk zwoegen verzoet door de kunst, en elk werken verkwikt door het licht van de schoonheid. Zooals de mensch zelf een eenheid vormt van geest en lichaam, is ook het bouwen een werkzaamheid van beiden en vóór beiden, en is het bouwwerk iets wat zoowel de zorgen en onvolkomenheden van het lichamelijke leven als de vrije vlucht van den geest weerspiegelt.

Alle techniek en alle behoefte-voortbrenging is dus ondergeordend aan de schoone kunst, zooals het lichaam aan den geest; alle nuttige goederen zijn onderworpen aan de zoogenaamde eerwaardige goederen, d.w.z. aan die dingen die een rijkdom zijn voor de ziel.

Toen ik mijn studie aanving stond de bouwopleiding in

Delft niet hoog aangeschreven; en toen ik mijn loopbaan begon was de bouwkunst nog verdacht. Onze bestuurders waren wantrouwend tegenover een werkzaamheid, die de tastbare werkings-sfeer van het nut doorkruiste, die de werken, naar men overtuigd was, duurder maakte, en dat was een sociale zonde; heilig immers was alleen zuinigheid, waarvoor men toen het mooie woord „efficiency” had uitgevonden; argwanend waren zij tegenover bouwwerken, die de menschen alleen maar verwenden en hen leerde droomen in plaats van behoorlijk te werken; achterdochtig waren de civiel-ingenieurs tegenover onze adviezen, die maar dienden om van goede constructies slechte constructies te maken; vijandig waren tegenover ons de eigenbouwers, die de woningbouw in handen hadden, en bouwden uitsluitend om winst, die wij architecten hinderlijk voor de voeten liepen. Wel zagen ze hoog op tegen de techniek, tegen handel, verkeer, bankwezen; maar datgene waaraan dat alles behoorde toegevoegd te zijn, wat aan deze bemoeienissen zin en maat moet geven, n.l. het bouwen, werd voor niet meer dan een maar betrekkelijk onschuldig vermaak geteld.

Nu ben ik van oordeel, dat alle wezenlijke hervormingen en vernieuwingen daarin bestaan, dat de steen die de bouwmeesters verworpen hebben tot een hoeksteen wordt gemaakt.

En zoo ben ik van overtuiging, dat in de maatschappij geen vrede, en in het economisch leven geen rust en orde kan komen, zoolang het bouwen niet als de hoeksteen is geplaatst; zoolang daar in het denken van de menschen de ware bouwgezindheid niet is hersteld. Dat is de gezindheid, die het stoffelijke wil opheffen in het domein van den geest, die de hooge waardigheid van het menschzijn wil weerspiegelen in zijn omgeving.

De hervorming van het onderwijs, de toevoeging van den stedeboek, de groote toevloed der studenten-verzoek ik U dan te willen zien in het licht van dezen vreedzamen strijd, om de zege van deze hoogmenschelijke waarden.

Degene, naar Wien we onze beschaving noemen, heeft eenmaal gezegd: „Ik ben niet den vrede komen brengen, maar het zwaard”. De materiele oorlog die achter ons ligt, en die terecht een totale oorlog is genoemd, en waarbij de krachten van allen werden opgeëischt, is toch maar een deel en een gelijkenis van dien strijd, die onder ons gevoerd wordt, en die een geestelijke strijd is, waarbij het gaat om de hooge en overgankelijke waarden. Ik ben er zeker van, dat allen die strijden voor een geordende maatschappij, voor een eerwaardige beoefening van het vak, en voor de opheffing van het handwerk tot de kunst, voor de verlevendiging van de overlevering der menschen, en voor de onvergankelijke wetten die aan de gemeenschap, het werken en aan de schoone kunst ten grondslag liggen, dat allen die zich laten inschrijven, om de waarden van het leven te veredelen en te vergeestelijken, dat die ook den goeden strijd strijden, bewust of onbewust een strijd voor God, die de bron is van alle gemeenschap, alle adel, alle orde en alle schoonheid.

Ik wensch, dat deze afdeeling der T.H. steeds meer zal opgroeien tot een burcht van verzet tegen de bedriegelijke leuzen van de eeuw, en tegen de vergroving van de cultuur, waaruit zooveel leelijkheid en zooveel rampen zijn voortgekomen.

Bij dit eerste samenzijn in deze historische ruimte roep ik U dan allen op tot dezen vreedzamen strijd, ter verheffing van onze vaderlandsche cultuur, tot eer van den Opperbouwmeester van alle dingen, die Zegen verleent aan alle streven naar vrede en orde.

U allen, die door Uw komst en door Uw aandacht aan dezen dag luister hebt bijgezet, dank ik voor Uw aanwezigheid.

TEEKENT,
MENGELT,
SCHRIJFT

voor de

ALMANAK

1946

D.S.C.

Sociëteit „Phoenix”.

Algemeene vergadering.

Algemeene Vergadering op Maandag 29 October a.s. te 20 uur in de Boveneetzaal.

AGENDA:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Splitsing.
4. Groentijd.
5. Introductie.
6. Rondvraag.
7. Sluiting.

De Vergadering is toegankelijk voor alle leden van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix”.

Namens het Bestuur,
M. C. BRANDES, Secretaris.

Jury Phoenixlied.

Het Bestuur der Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix” deelt mede dat de jury ter beoordeeling van de nieuwe Nederlandsche tekst van het Phoenix-lied, zal bestaan uit de heeren:

N. A. STIGTER.
P. F. DE BORDES.
Ir. W. VAN DER HAM.

De inzendingstermijn is verlengd tot 15 November 1945.

Namens het Bestuur,
M. C. BRANDES, Secretaris.

Prijsvraag Phoenixlied.

De jury, ingesteld om het Bestuur der Sociëteit Phoenix van advies te dienen bij de beoordeeling der inzendingen op de prijsvraag voor een nieuwe Nederlandsche tekst van het Phoenixlied, maakt het volgende bekend:

1. De tekst moet te zingen zijn op de traditioneele melodie en dus bestaan uit acht viervoetige gekruisd rijmende versregels met afwisselend slepende of staande uitgang, waarvan de laatste twee regels worden herhaald.
2. Inzendingen worden voor 15 November a.s. in gesloten couvert ingewacht op de Sociëteit Phoenix, te richten aan: Jury Phoenixlied.
3. Inzendingen dienen onder motto te geschieden; bijgesloten moet dus zijn een visitekaartje in een couvert, waarop het motto staat vermeld.
4. De prijs zal bestaan uit een flesch van de beste.
5. Voor het geval geen der inzendingen voor bekroning in aanmerking komt, vervalt de prijs aan de jury.
6. Appel op de jury is niet mogelijk.
7. Gerechtigd tot inzenden is een ieder, die zijn liefde voor de Sociëteit Phoenix poëtisch vermag te vertolken.

Namens de jury,
N. A. STIGTER.

Bibliotheek.

Met erkentelijkheid vermelden wij hier dat het Bestuur van de N.C.S.V. aan de Bibliotheek van de Sociëteit „Phoenix” op 12 Oct. j.l. een aantal boeken uit haar collectie ten geschenke heeft gegeven.

Door het eigen karakter van deze werken zal de Bibliotheek hierdoor ongetwijfeld aan waarde winnen.

Het zij vergund ons hier aan te sluiten bij de wensch van de gevers dat waardeering voor deze gift moge blijken uit de belangstelling die deze boeken ten deel zal vallen.

C. Aalders	Lot en Illusie.
Emile Boutroux	Pascal
A. M. Brouwer	De taak van de Kerk.
Dr. J. Koopmans	Wat zegt de Bijbel.
Dr. H. Kraemer	Het raadsel der geschiedenis.
Dr. H. Kraemer	Blijvende opdracht.

Prof. Dr. G. v. d. Leeuw	De Bijbel als boek.
Sir Charles Marston	De historische juistheid van het Oude Testament.
Dr. K. H. Miskotte	Messiaansch verlangen.
D. T. Niles	Van Wien ik ben en Wien ik dien.
Dr. G. Oorthuys	Kruispunten op den weg der Kerk.
Denis de Rougemont	Persoonlijkheid als roeping in dezen tijd.
Spinoza	Ethica.
A. K. Straatsma	Licht en Kruis.
H. C. Touw	De burgerlijkheid der Kerk.
Het Nieuw-Testamentisch kerkbegrip en onze kerken.	
	Namens het Bestuur,
	R. BRAKEMA, Bibliothecaris.

Jaarvergadering voor het Corpsjaar 1936.

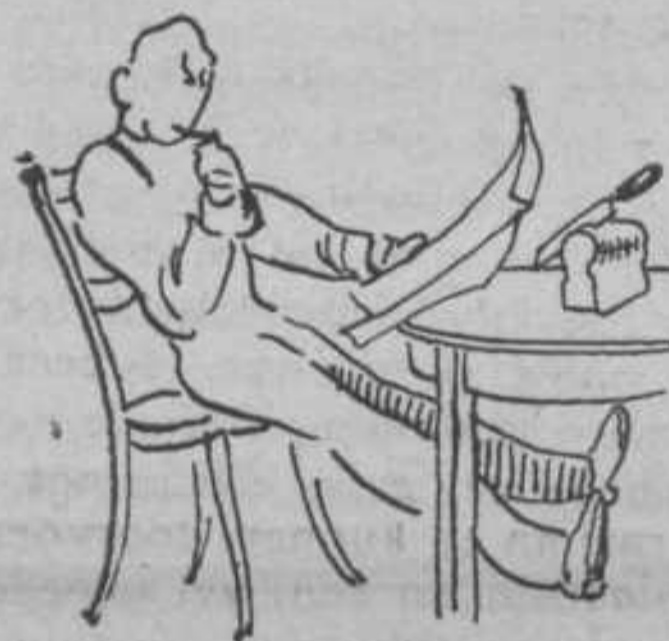
Op Vrijdag 9 November a.s. zal op de Sociëteit „Phoenix” een vergadering voor het Corpsjaar 1936 gehouden worden. Wij verzoeken allen, die in 1936 Corpslid werden, op dien dag om 5 uur aan den haard aanwezig te willen zijn en waar mogelijk ook hen, die niet meer in Delft zijn, van deze vergadering in kennis te stellen.

Namens het Corpsjaar 1936.
F. VAN KUYK.
P. F. DE BORDES.

D.S.R.V. „Laga”.

Maandag 29 October begint de training voor jonge roeiers. Alle candidaat-raceroeiers worden om 3 uur op „Laga” verwacht.

Namens het Bestuur,
R. VON NORDHEIM.

D.S.T.C.

lets heel anders.

Heeft U wel eens een rok aangehad? Heeft U wel eens een galavoorstelling meegemaakt? Heeft U wel eens een donkere zaal gezien, in spanning wachtend op de dingen die er komen zouden? Heeft U wel eens meegemaakt dat het in de groote Doelenzaal zoo stil was dat U er een speld kon horen vallen? En is het U toen ook opgevallen dat het toen toch nog niet zoo stil was dat U de souffleur kon hooren fluisteren? Heeft U zich wel eens verbeeld dat U iemand anders was? Heeft Uw ongetwijfeld artistiek talent zich wel eens bezig gehouden met de architectuur van de decorbouw? Heeft U wel eens..... Ach, zoo zou ik nog zoovele vragen kunnen stellen. En we zouden U zodoende de ontelbare flonkerende facetten van de Tooneelparel van het Delftsch Studenten Corps kunnen toonen.

Het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap, zoojuist uit een lange slaap ontwaakt, maakt zich op om haar traditioneele plaats in de rij van de ondervereenigingen weer in te nemen. Talrijk zijn de moeilijkheden waarmee het Bestuur te kampen heeft, maar uit de donkere wolken van deze moeilijkheden wordt iets goeds geboren.

Nog is de zaal leeg en zijn de gordijnen gesloten. Achter de coulissen heerscht echter reeds een en al bedrijvigheid en als over eenige weken het doek opgaat, dan.....

Ja, dan zult U het wel zien, als U nu tenminste inteekeent op de lijst in de vestibule van den Sociëteit „Phoenix”.

Namens het Bestuur van het D.S.T.G.
C. I. OORTHUIJS, Secretaris.

Filmavond D.S.A.F.V.

Het was even moeilijk, maar nadat iedereen gezeten was om te luisteren, werd het stil en kon de heer B. Bruyn, President van de Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging, in enkele woorden iets over de film zeggen en vervolgens het woord geven aan den heer A. van Domburg.

Deze viel onmiddellijk met de vraag: „Kennen wij de film” in de voorzaal. Het antwoord hierop zal ontkennend of hoogstens twijfelachtig van aard zijn. Immers, men moet ingesteld zijn op een bepaald gebied om de erin optredende verschijnselen te kunnen beoordelen. Vijf jaren zijn er echter voorbijgegaan zonder dat wij met vrucht kennis hebben kunnen nemen van de evolutie der filmkunst en toch is het voor alle ontwikkelde menschen een eisch, dat zij de film kennen, al was het alleen maar omdat deze iedere week wordt vertoond aan 300 miljoen bewoners van onze aarde en derhalve enorm ingrijpt in het sociale leven. Die groote werkingssfeer heeft de film vooral aan haar optisch karakter te danken en daarom ook kan zij zoo vruchtbaar, doch tevens zoo gevaarlijk zijn.

50 jaar geleden is de film uitgevonden, door de gebroeders Lumière voor het eerst vertoond (in Parijs) en begon zij haar leven met de naam „bibberfotografie”. Sindsdien is er een wezenlijke groei te bespeuren geweest, een groei die zich voltrok in een tempo dat tot dusver ongekend was in het domein van de kunst. Dit moesten op den duur zelfs de vroeger zeer verstokte tegenstanders toegeven. Zoo ook begon men allerwegen te beseffen dat de film, mits gehanteerd door verantwoordelijke kunstenaars, tot grootsche dingen in staat is, doch pas de laatste 25 jaar is men zich in de wereld van de camera bewust geworden van de mogelijkheid een eigen taal, stijl en idioom te scheppen. Hoe vormde zich dit bewustzijn?

De film heeft in de Ver. Staten haar grootste (wat niet zeggen wil: haar hoogste) bloei bereikt. Zij is in dit land geïmporteerd door midden-Europeesche, Israëlitische kooplieden die er aanvankelijk niets meer dan een handelsobject in zagen, wat in feite juist was, daar de film toen nog in het stadium van het zuivere reproduceeren van handelingen verkeerde. Door een voortdurend contact met het métier in zijn vele aspecten ontstond er evenwel als vanzelf een zekere vaardigheid bij de betrokkenen en begon men oog te krijgen voor de twee werkelijkheden die er bestaan, namelijk de natuurlijke en die van de film. Anders gezegd, de subjectiviteit van de filmcamera — of liever van den-gene, die de film in elkaar zet — werd ontdekt. In deze zelfde periode gingen tevens de kunstenaars zich interesseeren voor de film en groeide in vele landen tegelijk een avant-garde, die de filmwerkelijkheid tot leven wenschte te brengen. Men werd er zich van bewust, dat in de ideale film de acteur, hoe geniaal ook in zijn spel, geen schepende functie heeft, dat het beeld zijn ware beteekenis eerst krijgt in de opeenvolging der beelden, dat de illusie een alles beheerschende plaats inneemt; kortom, dat de film een musische compositie van beelden is en dat alleen de regisseur belangrijk behoort te zijn. Want de regisseur is de man die montagestof verzamelt en een product met een volkomen persoonlijke stijl het leven schenkt. Aldus de heer Van Domburg.

Vele voorbeelden werden genoemd, als daar zijn die van Walter Ruttmann (de „Nibelungen”) en van de „Pantserkruiser Potemkin”. „Greta Garbo en Marlene Dietrich hebben nooit gedaan wat het kanon van de „Potemkin” deed”. Dit eens te meer als bewijs van de stelling dat de acteurs creatief niets in te brengen hebben bij een ideale film en er blijken zelfs eenige sterren te bestaan of bestaan te hebben, welke dit erkennen; om de woorden van Harry Baur aan te halen: „Dans un théâtre je suis, dans un film peut-être je sera”.

Na een pauze van iets meer dan de aangekondigde tien minuten poogden verschillende aanwezigen met afwisselend succes hun veelal afwijkende meeningen uiteen te zetten, waarna de avond besloten werd met de film: „Het lied van de aarde,” van Svend Noldan.

Indien er één critische opmerking gemaakt mag worden, laat het dan de eenigszins spijtige constatering zijn van het feit dat de vertoonde, ongetwijfeld zeer interessante film slechts in enkele opzichten een illustratie van des sprekers betoog was.

G. M.

Sanctus Virgilius.

Cursussen.

De volgende week (Maandag 29 October) beginnen de cursussen. Tenzij anders is aangeduid, zullen zij wekelijks worden gegeven in het Gebouw voor Bouwkunde, Oude Delft 39, des avonds van 5 tot 6 uur, en wel op

Maandag: **Bijbel: De drie oudere evangeliën**, door Dr. P. v. d. Kooy S.C.J.

Dinsdag: **Leerstellingen Theologie: De Marialeer in verband met de Verlossing**, door Prof. Mag. C. Friedhoff O.P.

Woensdag: **Ascese en Mystiek: Het wezen en de groei van het Geestelijk leven**, door Dr. P. v. d. Kooy S.C.J. (om de veertien dagen, te beginnen op 31 Oct., om 5 uur in de congregatiezaal, Brab. Turfmarkt 54).

Donderdag: **Kerkelijke Geschiedenis: Van Paulus tot Augustinus**, door Dr. S. Schotten S.C.J.

De dag en het uur van de cursus **Wijsbegeerte** zullen zoo spoedig mogelijk bekend worden gemaakt.

Deze cursussen zijn voor alle katholieke studenten bestemd en toegankelijk voor alle ingeschrevenen aan de T.H.

Namens S.V.,
A. G. HAENEN.

Candidaatleden.

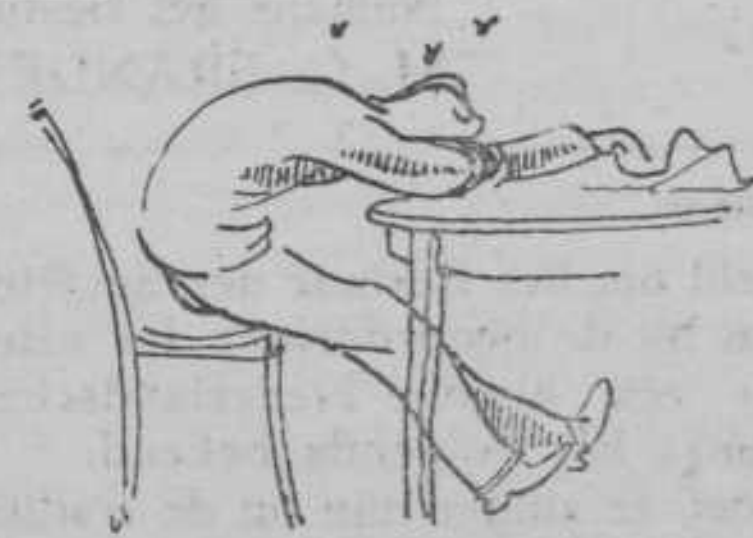
Tweede vergadering van het Jaarverband: Dinsdag 30 October te 19.30 uur, Koornmarkt 48.

Namens de werkgroep,
C. F. A. KNOL, Secretaris.

N.C.S.V.

In het Bestuur heeft een mutatie plaats gevonden. Als penningmeester treedt thans op J. W. Ter Schiphorst in plaats van C. G. Broertjes.

Namens het Bestuur,
W. J. G. MEES.

D.S.S.F.S. „Aldgillis” en de Friesche Beweging.

Vele niet friesche studenten hebben mij sinds het uitkomen van het vorige nummer van het O.O. gevraagd: „Wat beteekent eigenlijk dat D.S.S.F.S., zijn jullie een pas uit de grond gestampte vereeniging of bestonden jullie al langer?”

Het „Delftsch Studinte-Selsskip for Fryske Stúdzje” (Delftsch studenten gezelschap voor friesche studie) „Aldgillis” bestaat sinds 1931, het is later ontbonden geweest, maar werd in 1939 weer opgericht. Het is een vereeniging op friesch-nationale grondslag, de voertaal is dan ook alleen friesch. Het doel van de vereeniging is studie te maken van de friesche taal, geschiedenis, cultuur en verder om de band tusschen de friesche studenten hier in Delft en die in andere universiteits- en hoogeschoolplaatsen te versterken. Daartoe is het gezelschap lid van de federatie van friesche studentenvereeningen, waarbij verder aangesloten zijn:

„Natio Frisica” aan de V.U. te Amsterdam, opger. in 1898,

„Bernlef” te Groningen (1925),

„W.S.S.F.S.” te Wageningen (1930),

„Redbad” te Utrecht (1930),

Een studiekering te Leiden, opgericht in 1930,

„Harmen Sytstra” aan de Gem. Univ. te A'dam (1932).

„R.S.S.F.S.” te Rotterdam (1942).

De Federatie zelf werd in 1930 opgericht.

Aldgillis organiseert bijeenkomsten, waar lezingen gehouden worden over onderwerpen, die voor Friesland van belang zijn, er worden friesche liederen gezongen, debatten gehouden enz. Verder wordt er een bibliotheek van friesche boeken onderhouden en een leesportefeuille rondgegeven. Een sportcommissie organiseert middagen, waar de nationale sporten „keatsen”, „tipeljen” en „piksjitten” beoefend worden, terwijl voor de jongerejaars lessen in de friesche taal worden gegeven.

De Federatie organiseert verder een Kerst- en een Paascongres in de oude studentenkroeg de „Bogt fen Guné”, te Franeker, een waterkamp en een studiekamp in de zomer en geeft elk jaar een almanak uit.

Onder de Friesche Beweging verstaan we nu al die vereeningen en instellingen, die zich op een of andere manier op friesch gebied bewegen. Naast genoemde Federatie, zijn wel de voornaamste:

Het „Selsskip for Fryske Tâel en Skriftekennise” (literatuur) opgericht in 1844.

Het „Kristlik Frysk Selsskip” (1908).

Het „Roomsk Frysk Boun” (1917).

Het „Boun fen Frysk-nationaal Jongerein” (bond van de friesch nationale jeugd) (1936).

Bekende instellingen zijn verder:

De „Fryske Akedemje”, waarvan tal van bekende geleerden en kunstenaars in binnen- en buitenland lid zijn en die verdienstelijk werk levert op wetenschappelijk gebied. (1938).
De „Fryske Bibliotheek”, die de uitgave verzorgt van goede friesche boeken. (1923).

Het uitvoerend comité van de Friesche beweging, zooals we het zouden kunnen noemen, wordt gevormd door de „Rie fen Moderamen”, waarin verschillende voormannen van de beweging zitting hebben.

Het programma van de Friesche beweging is vervat in een serie rapporten op verschillend gebied, tijdens en na de oorlog door deskundigen opgesteld en deze zomer uitgegeven.

Uit deze rapporten wil ik nu iets uit het politiek rapport aanhalen:

„De Friesche beweging gaat van het punt uit, dat Westerauwers-Friesland op grond van traditie, eigen wil en eigen belang onafscheidelijk verbonden is aan het Nederlandsche Rijk. Ze erkent zonder voorbehoud de verplichtingen, die samenhangen met het verbonden zijn aan het Rijk. Ze streeft niet naar een staatsrechtelijke uitzonderingspositie voor Friesland. Ze wenscht een krachtig landsbestuur op de grondslag van een gezonde volksgemeenschap. Ze is van meening, dat een gezonde volksgemeenschap en een krachtig landsbestuur alleen maar mogelijk zijn, wanneer er uitgegaan wordt van het eigene, zooals dat in taal en zede en in de economische bouw van de deelen tot uiting komt. Op die grond eischt ze voor Friesland als samenstellend deel van het Rijk de mogelijkheid en de ruimte om aan zijn roeping op geestelijk en stoffelijk gebied tegenover de Friezen en het Rijk te kunnen voldoen.”

Daartoe pleit ze dan verder voor een meer gedecentraliseerd binnenlandsch bestuur van het Rijk. De Provinciale Staten en de gemeenteraden moeten volledig zeggenschap en financiële middelen hebben voor het afwikkelen van interne zaken, terwijl Den Haag alleen maar het recht van veto heeft t.o.v. maatregelen, die tegen het algemeen belang van het Rijk ingaan.

We zien dus dat de Friezen vragen hun eigen boontjes te mogen doppen. In de afgelopen jaren hebben ze ingezien, dat een sterk gecentraliseerde regeering lang niet genoeg aandacht wil of kan besteden aan onderwerpen op speciaal Friesch gebied. (N.B. dit geldt ook voor andere provincies!). Vooral Friesland is daardoor „aan het voeteneinde” van het Nederlandsche Rijk geraakt en wenscht daar vandaan te komen, daar ze er krachtens haar verdienste t.o.v. het Rijk zeker niet hoort.

Ik hoop, dat de lezers van dit artikel een indruk hebben gekregen over het streven van de Friesche Beweging. Gaarne zou ik uitvoeriger op de stof zijn ingegaan, maar ik weet, dat daarvoor niet genoeg plaatsruimte aanwezig is.

J. PYPKER.

C. C.

Technische Physica.

Op Dinsdag 30 October zullen de eerstejaars natuurkundigen in de gelegenheid gesteld worden een rondgang door het laboratorium voor Technische Physica te maken.

Voor de rondgang zal Prof. dr. H. B. Dorgelo een inleiding houden om 2 uur n.m. in de kleine collegezaal van het laboratorium voor Technische Physica.

Deze rondleiding is bedoeld voor alle eerstejaars natuurkundigen, dus ook voor hen, die nog geen lid zijn van de Vereeniging voor Technische Physica.

Namens het Bestuur,

D. H. BEKKERING, wnd-Secretaris.

Electrotechnische Vereeniging.

Op 24 October j.l. heeft het Bestuur zich als volgt samengesteld:

R. F. Storm,	President.
W. van Luttervelt,	Secretaris.
W. H. L. van Helsdingen,	Thesaurier.
L. van den Honert,	Commissaris.
J. N. van Hall,	Vice-President.

Namens het Bestuur,

W. VAN LUTTERVELT, Secretaris.

Technische Hoogeschool.

Regeling onderwijs in de elementaire natuurkunde.

Gegeven worden twee cursussen in de Algemeene Natuurkunde. Deze worden onderscheiden als Algem. Nat. A en B; elke cursus duurt twee jaar. De eerstejaarscolleges worden aangeduid met een I, b.v. Alg. Nat. B I; de tweedejaars met een II. In deze colleges worden de navolgende onderwerpen behandeld:

Voor E, T, N, Y:

1. Algem. Nat. A I (A I) 5 uur per week:
 - a) Mechanica (MA) tot ongeveer 1/1.
 - b) Electriciteit (EA) ongeveer 1/1 tot 15/4.
 - c) Warmteleer (WA) ongeveer 15/4 tot 15/6.
2. Alg. Nat. A II (A II) 4 uur per week:
 - a) Phys. optica (P) tot ongeveer 30/10.
 - b) Atoomtheorie (At) ongeveer 30/10 tot 11/12.
 - c) Structuur der materie (S.M.) ong. 11/12 tot 3/2.
 - d) Geometrische optica (G) ongeveer 3/2 tot 4/3.

Voor W, S, V, M:

3. Alg. Nat. B I (B I) 2 uur per week:
 - a) Mechanica (MB) tot ongeveer 1/2.
 - b) Warmteleer (WB) ongeveer 1/2 tot 15/6.
4. Alg. Nat. B II (B II) 2 uur per week:
 - a) Electriciteit (EB) ¹⁾ tot ongeveer 8/12.
 - b) Licht (L) ongeveer 8/12 tot 4/3.

Voor W₃, V₂, E₂, T₂, N₂:

5. Thermodynamica (Th) 1 uur per week: tot ongeveer 4/3.

In principe legt de student aan het eind van het studiejaar één tentamen over de geheele stof van een der cursusdeelen 1 t/m 4 af c.q. bovendien één in Thermodynamica.

¹⁾ Dit deel van den cursus B II wordt tevens gevolgd door C₃, B₃, W₃, S₃, V₃, voor zoover zij nog geen tentamen in dit vak met gunstig gevolg aflegden.

Namens de subafdeeling voor Natuurkunde,
P. v. d. LEEDEN.

Regeling examens in de elementaire natuurkunde.

De herziening van het onderwijs in de Natuurkunde maakt een overgangsregeling voor de examens noodzakelijk. Deze regeling is in hoofdzaak als volgt:

- 1e. Alle examens mogen in den vorm van tentamens, desgewenscht gesplitst naar onderdeelen, afgelegd worden.
- 2e. Voor examenonderdeelen, waarin bij vroeger afgelegde niet behaalde examens het cijfer 6 of meer verkregen werd, mag dit cijfer tot en met September 1947 behouden blijven.
- 3e. Zij, die in 1945 een diploma behaalden, dat recht geeft op toelating tot de Technische Hoogeschool, mogen wel de tentamina in deelen splitsen; zij moeten deze echter afleggen bij de thans behandelde stof.
- 4e. Zij, die in 1944 of eerder een diploma behaalden, dat recht geeft tot toelating tot de Technische Hoogeschool, mogen de tentamens afleggen aansluitend bij de vroeger of bij de thans op de colleges behandelde stof.
- 5e. Deze regeling geldt tot 1 April 1946.

Een volledige aankondiging van de getroffen regeling is in de gebouwen aangeplakt en kan aan belanghebbenden, die Delft niet bezoeken, op verzoek worden toegezonden.

De docent belast met de organisatie en administratie van de natuurkunde-examens,
P. v. d. LEEDEN.

B.O.-College Lector Heertjes.

Lector Dr. ir. P. M. Heertjes maakt bekend, dat hij zijn college Bijzondere Onderwerpen zal geven Woensdags van 10—12 uur in zaal 31 in plaats van Dinsdags van 11—12 uur. Onderwerp: Technische destillaties. Dit college is 24 October j.l. aangevangen.

Oproep.

Het is gebleken, dat bij de Senaat geregeld opgaven binnenkomen over verschillende studenten, die in Duitschland of elders den dood vonden. Wanneer iemand een dergelijke opgave te doen heeft, kan hij zich het best wenden tot mij, met opgaaf tevens van diegenen, die wellicht nadere inlichtingen zouden kunnen verstrekken. Ook het vermelden van

het ouderlijk adres is gewenscht, daar dikwijls blijkt, dat de ouders van een overleden student zijn verhuisd. Eveneens zou ik langs dezen weg inlichtingen willen verzoeken omtrent die studenten, die in het concentratiekamp Neuengamme zijn overleden of vermist worden. Van de meesten van hen, die daar geweest zijn, ontbreekt elk spoor, vooral na Januari 1945.

Tevens worden nadere gegevens gevraagd omtrent:

de Groot,
E. en K. Glaser,
D. Kruys,
D. van Leeuwen (nog in leven?),
W. E. of J. M. F. Mulder (nog in leven?),
P. A. van Noord,
J. L. van Sloten (nog in leven?),
Bodaan (†, vlieger Mei 1940),
J. A. Pol (†, Neuengamme 17 Maart 1945),
J. Bettink (†, Ypenburg Mei 1940),
G. R. van der Laan (†, 2 Februari 1941 Dachau),
H. Blankenberg (†, eind 1944),
P. Egas (†, 25 April 1945 in Engeland),
F. Faber (in Putten gearresteerd; nu vermist),
Starke (†, T.H.-compagnie Mei 1940),
L. Reidsma (gefusilleerd 30 Januari 1945).

Schriftelijk kan men deze mededeelingen doen aan de Delftsche Studenten Contactgroep p/a Sociëteit „Phoenix”; mondeling aan:

B. DE BRUYN, Oude Delft 178.

Nederland helpt Indië.

Oproep aan alle Studenten der Technische Hoogeschool.

Zaterdag 3 November

COLLECTE te DELFT

onder auspiciën van het Roode Kruis

uitgeschreven door het Comité Delft voor de Actie:

NEDERLAND helpt INDIE.

georganiseerd en uitgevoerd door:

DE DELFTSCHE STUDENTEN-WERELD IN HAAR GEHEEL.

De bedoeling van deze collecte is niet alleen een groot bedrag bijeen te brengen, maar tevens om naar buiten toe enthousiasme voor deze actie te wekken.

Binnenkort repatriëren 50.000 totaal berooide Nederlanders. Hun eenige bezit zal door Uw actie opgebracht moeten worden.

Deze dag moet dan ook een grootsche manifestatie worden van ons medeleven met deze mensen uit Indië.

Daartoe zijn plannen beraamd om deze collecte een reusachtige omvang te doen aannemen en door allerlei attracties te stimuleren.

De Rector Magnificus en Curatoren houden in beraad de colleges op 3 November af te gelasten, teneinde U in de gelegenheid te stellen U geheel en al te geven.

De min of meer reguliere delen van het programma zullen bestaan uit:

- een straatcollecte,
- een huis-aan-huis collecte,
- een lijstencollecte,
- collecten in fabrieken en bioscopen,
- in den trein van Rotterdam tot Den Haag,
- in de tram en op den grooten weg.

De rest van het programma, tevens het propaganda-gedeelte, zal slechts door Uw enthousiasme aan grenzen gebonden zijn.

Teekenaars, grijpt deze gelegenheid om Uw talenten te toetsen; overal in de stad moeten reclameprenten verschijnen; maakt teekeningen, levert deze vóór Woensdag a.s. in: van Leeuwenhoek-singel 28.

Musicici, vormt combinaties, de organisatie-commissie zal U een wagen bezorgen, die U door het publiek zal voeren.

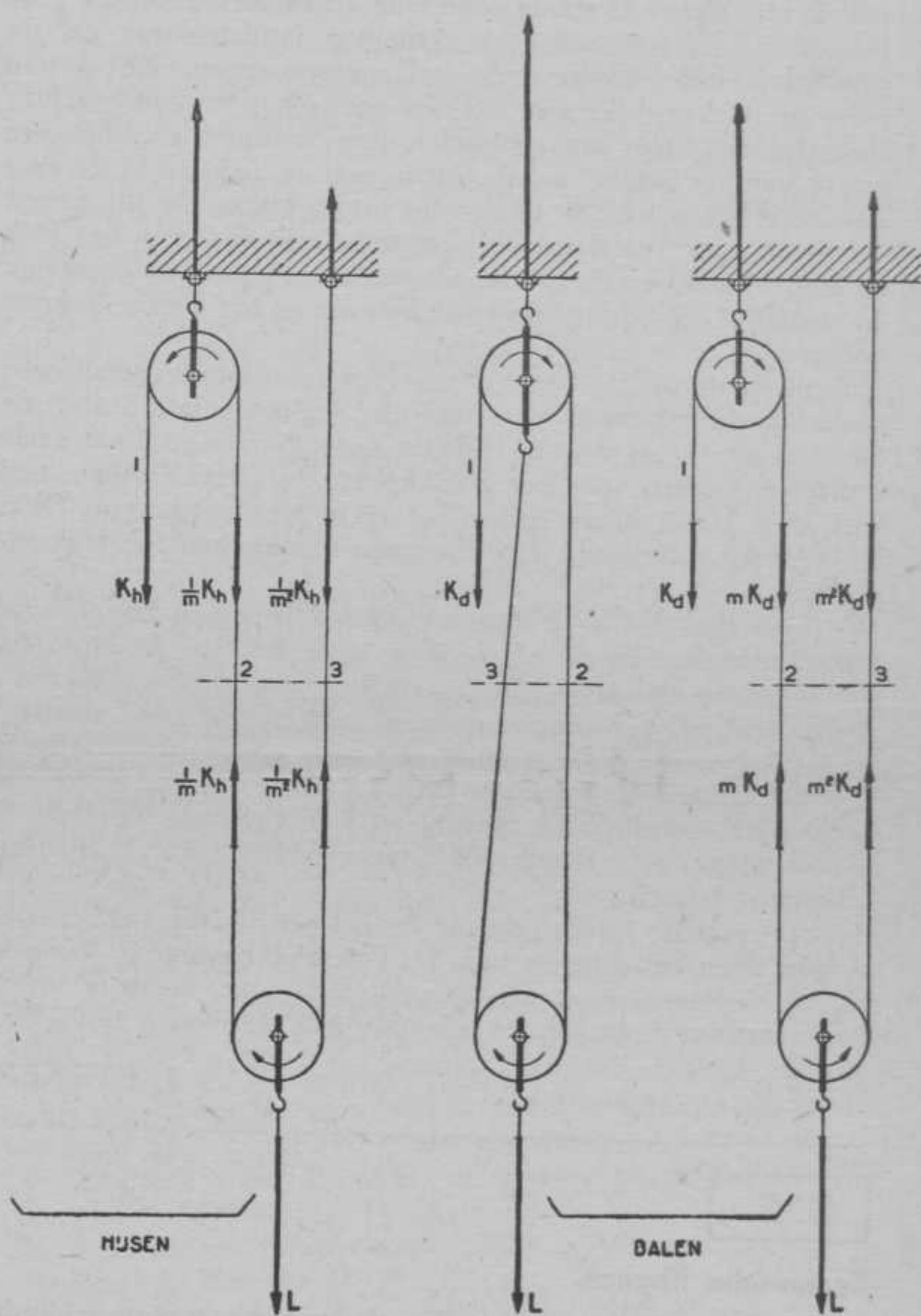
Organisatoren, neemt deze kans om Uw gave te ontwikkelen, vormt groepen, scheidt ideeën en verwerkt deze tot een concreet plan; de organisatie-commissie zal Uw initiatief bij bevonden geschiktheid met kracht ondersteunen.

GIJ ALLEN DIE STUDENT ZIJT TE DELFT,

toont Uw eensgezindheid!
wordt collectant!
teekent in!

Lijsten hangen in alle gebouwen, teekent edoch één lijst!
Volgt nauwkeurig alle publicaties die nog zullen volgen.
Voor mensen met bijzondere ideeën is de organisatie-commissie te bereiken: Van Leeuwenhoek-singel 28, tel. 1831.

Namens de organisatie-commissie,
J. VAN DER HOEVEN.

uw technisch vernuft heeft deze
TEKENING REEDS LANG DOORGROND.

wat u echter niet wist is
dat deze takels noodig zijn
om de BERGEN werk, ver-
bonden aan het uitgeven
van de

ALMANAK 1946

te verzetten.

trekt mee aan de touwen!

Zorgvuldig gepasteuriseerde
Melk, nu nog los.

Zo spoedig mogelijk echter
weer in flesschen.

Dat levert U

W. H. BLOM

MELKINRICHTING
ODULPHUSSTRAAT 2
DELFT, TEL. 1874

TE KOOP:

Rekenliniaal

Laudis en Gyr, e.
lang 27 c.m.
gloednieuw.

Brieven aan
BEATRIXLAAN 11
GELEEN

N.V. B. VETH & Co.

Dirklangestraat 68-70
Telefoon 42

Levering van

prima kwaliteit
MELK en BOTER,
voorzien van het Rijksbotermerk

Omeufa... inderdaad
Neerlands
beste fabrikaat

Vraagt uw woninginrichter
naar producten van de

Clubmeubel- en Meubelfabriek
Choorstraat 28 - Delft - Telefoon 2383

Grote **PASSERDOOS**

te koop aangeboden
zo goed als nieuw

prijs f 90.-

v. d. Meijden,
Verlengde Singelstraat 98
DELFT

H.H. Studenten!

Wij leveren

reeds tot groote voldoening
van zeer vele studenten

**Melk, Boter,
Kaas en Eieren**

Een goede raad!

Doe U het ook en U is
zeker tevreden.

A. J. VAN SCHIE
MOLSTEEG 33 - DELFT

Spoedig

leveren wij U weer de allerfijnste

VERKADES ARTIKELEN

Chocolade enz.
Bonbons
Biscuits

Speciaalzaak in Verkades artikelen

J. v. Donkelaar

Het adres
voor Uw kleding is !

Herenkledingmagazijn

A. KREYMBORG & CO.

Markt 14-16-18
Delft.

Atelier voor herenkleding
naar maat onder leiding
van 1e klas gediplomeerd
coupeur.

Kreymborg kleding
Waarborg kleding

Rije, Rije,
Rije in een Jeep

Het bekende radio-succes van
De Spelbrekers

Als pianouitgave
in de muziekhandel
en boekhandel
verkrijgbaar

Prijs **f 0.60**, per exemplaar

Mulder's Handelmaatschappij
Koornmarkt 62, Delft.

Voor

Uw

Proefschrift

naar

DRUKKERIJ WALTMAN
(A. J. Mulder)

Koornmarkt 62 - Tel. 1375 - Delft

ACADEMIA

Boekhandel en Antiquariaat
voor **Techniek-Wetenschap-Kunst**

OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.

NAAST HOOFDGEBOUW T.H.

Uit voorraad leverbaar:

- 13** H. Bremekamp,
Part: Differ. Vergelijkingen, Ingen. **f 5.15**
- 14** P. Büstraan, Samenstelling en
berekening van Staalconstructies **f 6.55**
- 15** Hofstede-Meewis-Rittershaus,
Machine-onderdelen **f 9.45**
- 16** W. H. Keesom, Helium **f 25.--**
- 17** H. Rosse, Plan v. d. wederopbouw
v. Scheveningen met ontwikkelingsplan
door Mr. R. H. Woltjer, 2 deelen **f 17.--**
- 18** T. T. Winkler,
Geill. Handwoordenboek
voor de Grafische vakken **f 9.50**

Let op volgende aankondigingen
op deze zelfde plaats.

BESTELBIJLET aan **Academia Boekhandel**

Ondergetekende

adres.....te.....

verzoekt toezending van de volgende

nummers

Datum: 19.....

Handtekening:

STADSDOELEN

Woensdag 31 Oct. - 8 uur.

Tooneelgroep „Comedia”
Dir. Cor Hermus

Heilige onschuld

Blijspel in 3 bedr. v. Jacques Deval.

In de hoofdrollen:

Ank van der Moer

Cruys Voorbergh

Guus Oster, Lous Hensen

Regie en décor: Cruys Voorbergh.

Prijzen der plaatsen:

f 2.50, f 2.-- en f 1.50.

H.H. Studenten op vertoon van
bewijs van inschrijving, belangrijke
reductie.

Plaatsbespreking Dinsdag 30 en Woensdag
31 Oct. van 11-1 uur. Ook telef. no. 130.

Over problemen van
vandaag en morgen:

DE VRIJE KATHEDER

Redactie en administratie:
Keizersgracht 520, Amsterdam (Z)

Abonnementen f 4.-- per half jaar.

Verschijnt wekelijks.

Ten bate van de
Stichting 1940-'45
vertoont

HET PAROOL

op Maandag 5 November
des morgens om 10 uur

„The Great Dictator”

met Charlie Chaplin.

Kaarten voor deze voorstelling à **f 2.50**
verkrijgbaar bij de studenten vereenigen
en Woensdag 31 October van 5.15-6 uur
aan ons bureau

OUDE DELFT 101-103.

Brood

van

Bierhuizen's

Bakkerij

is iets bijzonders

O. Langendijk 6. Tel. 119

J. M. A. DE GROOT

Willem de Zwijgerstraat 1
hoek Julianalaan
Telefoon 1810
Delft.

**DAMES-
EN HERENKAPPER**

Wij vormen

een **cursus**

voor Studenten op Donderdag.

Dansschool Wesseling

1e les 1 Nov. a.s.

lestijd 23-0.30 u,

N.V. „MOLLANDIA” DELFT LEVENSVZERZEKERING

N.V. CEMSTO Schoonmaakbedrijf
Glazenwasscherij

Dagelijks inw. schoonhouden v. gebouwen

Vrijenbanschelaan 22-24 - Delft

Telefoon 1020

AMSTERDAM - HAARLEM - LEIDEN
DEN HAAG - ROTTERDAM - DORDRECHT
NIJMEGEN - UTRECHT - GRON. - DEN BOSCH

Voor **RADIO-
SERVICE**

HEES & Co.

Reparaties aan alle merken
radio-apparaten,
gramofoons en
versterkers.

HEES & Co's Muziekinstrumenten
en Radiohandel N.V.
CHOORSTRAAT 1-3, - TEL. 183

De oude tijd en gezelligheid herleeft!
Die vindt U weer terug in
„HET WAPEN VAN DELFT”
Het vanouds bekende „Klein Cafeteria”
is geheel gerestaureerd heropend.
KOMT U EFENS KIJKEN?
U vindt het onder een nieuwen naam
en gezelliger dan voorheen terug!
A. H. VAN BAARLE - MARKT 34

Bloemenmagazijn

A. Heederik
Brab. Turfmarkt 83
Telefoon 1887

levert alle voorkomende
bloemwerken.

Al hebt U geen kater
en drinkt U slechts water.
Straks komt er veel bier
en dat geeft weer vertier.
en dan is het weer raak
met het studenten vermaak.

Jan Garos

Noordeinde 4, Telefoon 1579